



## ● Abdulkadir Dođar

### Öđretmen

Sarı inek satıldı oku diye Ayşe'ye  
Atandı yıllar sonra çok ücra bir köşeye  
Sarıldı anasına sevinçle gözü yaşlı  
Bilmezdi ki yolları hem yokuş hem de taşlı  
Öđretmendi artık o aç kalsa da gözü tok  
Günler sürdü yolculuk köyü buldu okul yok  
Söz verdi anasına zorlukları yenecek  
Geri dönse evine katıkla ne yenecek  
Eliyle tuttu başın çömeldi hava soğuk  
Üşüdü birden bire gösterdiler bir kođuk  
Toprak damdı tüm evler yanıyordu ocağı  
Titriyordu öğretmen kucakladı sıcağı  
İki şeyden biriydi ana kızı ayıran  
Görevdi gönlünde ki uzaklara savuran  
Öđretmekti amacı bu yola koydu başı  
Bulursa yiyecekti bir kaşık bulgur aşı  
Takmıştı kafasına okulsuz ne olacak  
Yaptırsa da binayı içi kimle dolacak  
Sıra sıra çocuklar ısınırlar ocakta  
Sırtları buz tutuyor yüzleriyse sıcakta  
Gezdirdi gözlerini baktı tüm çocuklara  
Hüzünlendi bir anda düşündü kara kara  
Akşam oldu serdiler üst odaya bir minder  
Düşünceli öğretmen sabahı sabah eder  
Uyanmıştı ilk günden güne ala şafaktan  
Amacı bıkmamak tı sabır diledi haktan  
Verdi muhtar muştuyu bulmuştu bir ahırını  
Yapmıştı köylüsüne temizliğe çağırını  
Doldurdular içini iskemle tahta sıra  
Dediler öđretmene n'olur kalma kusura  
Topladı çocukları açtılar ya okulu  
Çok mutluydu öđretmen okul biraz kokulu  
Dert etmedi kendine yerindeydi neşesi  
Görev yeriydi ona vatanın her köşesi  
Yarı aç yarı toktu geçiyordu günleri  
Bir lamba ışığında bitiyordu tünleri  
Aylar oldu gelesi az kaldı yarıyla  
Tüttü burnunda onun ana baba yar sıra  
Uzun uzun hasretle düđün günü bekledi  
Katlandı acılara günü güne ekledi  
Elinden geldi yâri düđün dernek kuruldu  
Bir serseri kurşunla gül öđretmen vuruldu

